

ОСОБЛИВОСТІ ОЦІНЮВАННЯ ЗНАНЬ СТУДЕНТІВ З ДИСЦИПЛІНИ «ОРГАНІЗАЦІЯ ПРАЦІ»

Результативність засвоєння навчального матеріалу значною мірою залежить від якості контролю знань студентів. Крім того, зважаючи на нові тенденції щодо структури оцінки роботи студентів протягом семестру, актуальність визначення методів оцінювання та форм звітності студентів є вкрай важливою.

Дисципліна «Організація праці» спрямована на формування важливих компетенцій майбутніх фахівців з управління персоналом, тому формами звітності були обрані такі: письмова (вирішення аналітично-розрахункових завдань, відповіді на тестові запитання, ін.) та усна (презентація результатів дослідження у ході роботи групи, виконання кейсів, завдань ділової гри, тощо). Формалізовано, оцінка одного заняття складається з максимально можливих відповідей, результатів робіт. Також необхідно урахувати те, що усі види робіт повинні бути оцінені. Так, наприклад, на практичному занятті проводиться тестове опитування (оцінюються усі студенти) та групова робота (оцінюються також усі студенти); як результат, студент отримує дві оцінки, які необхідно вносити у журнал успішності.

Таким чином, відзначимо, що залежність між якістю роботи викладача і студента є максимально щільною, а інтенсивність роботи студентів на практичних (семінарських) заняттях постійно зростає, адже кожен з присутніх має можливість «заробити» оцінку. Реалізувати такий підхід нам дозволяє те, що викладач готує кілька видів робіт, котрі можливо виконати протягом пари (за часом). Готуючи завдання, важливо пам'ятати, що вагомість кожної відповіді має бути однаковою, адже оцінювання має бути прозорим і зрозумілим для кожного.

Ще одним важливим моментом в оцінюванні знань студентів є вибір шкали оцінки. Методичними матеріалами щодо поточного і підсумкового контролю знань студентів з дисципліни «Організація праці» визначено, що поточний контроль активності та систематичності роботи на семінарських та практичних заняттях здійснюється за встановленим розкладом та передбачає оцінку рівня знань, продемонстрованих у відповідях на семінарських і практичних заняттях, активності при обговоренні питань, що ви-

несені на семінарське заняття, правильності вирішення окремих завдань до різних тем, ін. — максимальна сума балів — 30. Кожна відповідь оцінюється за чотирибальною шкалою: «відмінно», «добре», «задовільно», «незадовільно». Протягом семестру всі бали (крім негативних) додаються й пропорційно шкалі 0–30 визначається результуючий бал за активність та систематичність роботи на практичних (семінарських) заняттях. Таким чином, спрощується розрахунок сумарних балів у форс-мажорних ситуаціях. Проте є ризик того, що не буде єдиного стандарту оцінки у різних викладачів та групах, адже інтенсивність роботи груп може бути різною. Аби уникнути цього, необхідно викладачеві, що відповідає за дану дисципліну зпланувати у часі середню «модель практичного заняття», котре враховуватиме так звані фіксовані точки у навчанні, тобто той мінімум знань, умінь, компетенцій, що мають набути студенти. Так можуть бути заняття, котрі оцінюються у одну оцінку, деякі — дві (як свідчить практика, більше заробити оцінок за умови якісного виконання практичних завдань, не реально). Таким чином, роль робочої програми посилюється, адже вона стає певним планом — умовою договору, який має виконувати викладач, мірою оцінки діяльності викладача.

Щодо оцінювання інших видів робіт, то їх «вартість» для студента актуальна лише за умови прагнення вищих балів. Їх оцінювання має бути пропорційним затратам студентів, адже нелогічно оцінювати завдання модульного контролю та наукової роботи однаково. Зважаючи на таке, доречно залишити для виконання студентами одне вибіркове завдання та одне обов'язкове, зі збереженням модульного контролю.

*Редзюк І. В., д-р філософії в галузі
психології, викладач кафедри
іноземних мов факультету управління
персоналом та маркетингу*

СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ СТУДЕНТАМ ВНЗ

Створення системи розвивального навчання і виховання є однією з основних проблем новітньої світової і української психолого-педагогічної науки. Це — стратегічний напрям гуманістичної освіти, у тому числі й у вищих закладах освіти.